

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **D. D.,**
nar., st. přísl. Republika Uzbekistán,
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2021, č. j. OAM-824/ZA-ZA12-P15-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) jako zjevně nedůvodnou jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.

2. Žalobce uvádí, že v Uzbekistánu přišel o dům, který byl vyvlastněn a zdemolován, načež si vzal úvěr, který však není schopen uhradit, přičemž se v tomto důsledku obává pronásledování ze

strany věřitele, který již dotírá na rodiče žalobce žijící v domovském státě. Rozhodnutí žalobce považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť nereaguje na prezentované odůvodnění žádosti, s jejímiž důvody se správní orgán nevypořádal. Dle žalovaného žalobce uvedl toliko ekonomické důvody. Ačkoliv se žalobcův příběh dotýká jeho ekonomické situace, tak jím prezentované obavy neodkazují na ekonomickou situaci, nýbrž na násilí, které žalobce očekává ze strany věřitele. V této souvislosti má žalobce za to, že ačkoliv jádro jeho obav pramení ze soukromoprávního sporu, tak tato skutečnost není důvodem pro zamítnutí žádosti, neboť je třeba důkladně posoudit, zdali je žalobcův domovský stát schopen jej ochránit před věřitelem a souvisejícím postihem. Odůvodnění napadaného rozhodnutí se s tímto nijak nevypořádává a obecně odkazuje na podklad z května loňského roku, jehož autorem je sám správní orgán, kdy se žalobce nedomnívá, že by se jednalo o neutrální a objektivní důkazní zdroj, úvahy správního orgánu, ve kterých se odvolává na skutečnosti sepsané jím samotným, nesvědčí o postupu dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), tj. o postupu vedoucím ke zjištění skutečného stavu věci. Z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá, nakolik je domovský stát žalobce hodnocen jakožto právní stát poskytující policejní ochranu před nezákonnými projevy (jako např. fyzickému násilí ze strany věřitele). Žalobce v tomto ohledu poukazuje např. na závěry rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 17/2007 - 66.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil, shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Žalobce uvedl, že člověk, který mu půjčil peníze, chodí za jeho rodiči a ptá se, kdy mu budou vráceny. V případě obav z možného násilí ze strany soukromé osoby, která mu půjčila peníze, má žalobce možnost požádat o pomoc bezpečnostní složky ve své vlasti. Pokud by státní orgány země původu nebyly schopné nebo ochotné žalobci odpovídající pomoc poskytnout, tuto skutečnost by bylo možné považovat za azylově relevantní. V této souvislosti žalovaný odkazuje na rozsudek NSS č. j. 4 Azs 185/2004 ze dne 13. 9. 2004. Hlavní motivem žalobce jsou dle žalovaného pouze ekonomické důvody. Ažyl je zcela výjimečným institutem, jeho účelem není řešení situace osob, které jsou zasaženy nepříznivou ekonomickou situací ve své zemi, nebo kterým se nedaří nalézt si ve své vlasti zaměstnání. Žalobce je zdravý muž, nejedná se o osobu v pokročilém věku či strádající závažným onemocněním, nedoložil, že by jeho pracovní způsobilost byla jakýmkoliv způsobem omezena. Může si též zajistit na území ČR legální pobyt a následně i povolení k výdělečné činnosti. Je zřejmé, že žalobce využívá své žádosti k legalizaci pobytu. Dále žalobce uvedl, že na území ČR vstoupil v listopadu 2019, ale žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až po roce. Takovéto jednání nelze považovat ani za upřímnou snahu o integraci do zdejší společnosti, když vědomě porušoval právní normy. Po celou dobu svého pobytu v ČR žalobce neprojevil sebemenší zájem o mezinárodní ochranu.

Správní orgán tak uzavírá, že žadatel v průběhu správního řízení nikterak neprokázal, že v jeho případě nelze Republiku Uzbekistán považovat za bezpečnou zemi původu.

4. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. K žádosti žalobce sdělil, že je tádžické národnosti, nemá žádné politické přesvědčení. Je ženatý, jeho manželka žije v ČR. Má tři děti, ty žijí u rodičů manželky. Ve vlasti žili s manželkou u rodičů z důvodu, že dům žalobce byl v roce 2018 zbořen. Následně si žalobce vzal úvěr, aby si mohli postavit nový, a proto přijeli do ČR. Do ČR přicestovali v listopadu 2019. Důvodem podání žádosti bylo, že nemají dům a musí splatit dluh. Věřitel již chce vypůjčené peníze zpět. Již jim přišlo, že mají z ČR odjet. Do Uzbekistánu se ale vrátit nemohou, nemají tam práci. Musí naopak zůstat v ČR a vydělat si peníze na úhradu dluhu.
6. Při pohovoru žalobce uvedl, že jediným důvodem, pro který se nemohou vrátit do vlasti, je jejich dluh. Také nemají dům. Konkrétně si žalobce půjčil 23 tisíc amerických dolarů, přičemž zbývá zaplatit 18 tisíc amerických dolarů, kdy tuto částku již utratil, zbylou částku již vrátil. Byli domluvení, že žalobce bude pracovat u věřitele, ale později zjistil, že u něj pracovat nemůže. Peníze proto utratil za vyřízení dokladů na cestu do Evropy. Věřitel ví, že jsou v Evropě a myslí si, že vydělávají velké peníze, tlačí proto, aby peníze vrátili. Dříve se domlouvali ohledně vrácení prostředků. Věřitel je chtěl do nějaké doby vrátit, ale žalobce vysvětloval, že v Uzbekistánu je vrátit nemůže. Načež utratil peníze za cestu do Evropy, domluvení však přesně nebyli. Věřitel ale s odjezdem souhlasil a sdělil, že chce peníze vrátit co nejdříve. Nyní s věřitelem žalobce v kontaktu není, věřitel však chodí k jeho rodičům, kteří mu sdělují, že prostředky mu budou vráceny. Žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany, aby mohl zůstat v ČR a vydělat si dostatečné prostředky. Jeho původní dům stál v místě, o kterém se následně dozvěděl, že je určeno pro výstavbu něčeho jiného. Jako kompenzaci dostal pozemek. Za půjčenou částku by ale nedokázal dům postavit celý, a neměl by tak ani peníze, ani dům. O pomoci příbuzných neuvažoval. Pokud by neměl dluh, o návratu do vlasti by možná přemýšlel. Nyní posílají do vlasti peníze na úhradu nákladů dětí, zbytek má jít na úhradu dluhu.
7. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Soud předně uvádí, že nenalezl žádná pochybení žalovaného, pokud jde o zjišťování skutkového stavu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalovaný při rozhodování vycházel převážně z tvrzení žalobce, přičemž mu při pohovoru byly kladeny otázky směřující ke zjištění důvodů opuštění Uzbekistánu, dále například otázky týkající se toho, zda zaznamenal ve vlasti dříve nějaké obtíže, apod. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57: *„Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“* Postup

žalovaného byl zcela vyhovující a v souladu s konstantní judikaturou. Naopak není patrné, že by řízení bylo vedeno jakkoli neobjektivně či jednostranně.

9. Co se týče podkladů pro vydání rozhodnutí, shromáždil žalovaný podklady, jejichž výčet uvedl na straně 2 a 3 rozhodnutí, přičemž žalobce měl možnost se k nim vyjádřit či navrhnout jejich doplnění, žalobce však k nim žádné výhrady neměl. Podklady žalovaný využil, plně odpovídají náležitostem, které jsou na podklady pro vydání rozhodnutí standardně kladeny. Zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „*Při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“ Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují.
10. Stěžejní námitkou žalobce je, že se domnívá, že žalovaný pochybil, pokud jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Žalobce v žalobě konkrétně vytkl žalovanému, že ten se dostatečně nevypořádal s obavami žalobce, které má mít v souvislosti s možným protiprávním jednáním jeho věřitele.
11. K tomu soud uvádí následující. Zákon o azylu předpokládá zamítnutí žádosti žadatele o mezinárodní ochranu pro zjevnou nedůvodnost z několika důvodů. V případě žalobce se jednalo o důvod podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, kdy toto ustanovení konkrétně uvádí, že *žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.*
12. Předpokladem pro zjevnou nedůvodnost žádosti dle uvedeného usnesení je tedy současné naplnění dvou podmínek – uvádění výhradně ekonomických důvodů žadatelem a současné neuvádění skutečností svědčících o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. V dané věci proto bylo podstatné posoudit, zda byly naplněny obě tyto podmínky, a na základě toho, zda žalovaný postupoval správně, pokud žádost zamítl.
13. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem odchodu žalobce z vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla jeho snaha vydělat si finanční prostředky na splácení dluhu, který má ve vlasti. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce neprezentoval žádné další důvody, nezmiňoval jakékoli potíže, které by ve vlasti měl mít.
14. Pokud jde o jednotlivá tvrzení žalobce v průběhu řízení, pak soud předně uvádí, že žalobce po celou dobu prezentoval konstantně zcela shodné důvody spočívající v tom, že žádá o udělení mezinárodní ochrany proto, aby mohl efektivněji splácet dluh, kdy v případě návratu do Uzbekistánu by bylo jeho splácení obtížnější. Toto tvrzení žalobce uvedl opakovaně několikrát, pouze jej formuloval jinými slovy. Žalobce vůbec neuvedl ani nenaznačil jakékoli jiné obavy, které by ve vlasti měl mít. Naopak setrvale tvrdil, že

jediným důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu je, že pokud bude moci pracovat v ČR, bude mít lepší podmínky pro splácení svého závazku.

15. Z popisu vztahu žalobce s věřitelem nevyplynulo, že by měli mezi sebou mít konflikt, žalobce pouze uváděl, že věřitel po něm požaduje vrácení vypůjčených prostředků. Žalobce tvrdil, že se s věřitelem opakovaně domlouvali na termínu splátek, věřitel věděl o jeho odjezdu, kdy měl mít údajně větší šanci dluh splácet. Ani v souvislosti údajných návštěv věřitele u rodičů žalobce nezmiňoval žádné konkrétní potíže, které by rodiče měli v tomto ohledu mít.
16. Soud dává žalobci za pravdu v tom, že v pronásledování ze strany soukromých osob může v některých případech odůvodňovat udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 16. 9. 2008 č. j. 3 Azs 48/2008 - 57 dospěl k tomu, že soukromé osoby mohou být původci pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, a též vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. V usnesení č. j. 5 Azs 7/2019 - 36 ze dne 10. 10. 2019 Nejvyšší správní soud připomněl, že: „*Pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou státními subjekty, rovněž nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Současně podotkl, že břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leží na straně žadatele.*“
17. To však případ žalobce není. Předpokladem toho, aby se mohl žalovaný zabývat obavami, které údajně žalobce má z věřitele, jak uvádí v žalobě, je, že žalobce takové obavy v řízení zmíní nebo je přinejmenším alespoň nějakým způsobem naznačí. Takové obavy však žalobce dříve nejen, že vůbec neuváděl, ale neodpovídají ani výše uvedeným jím tvrzeným skutečnostem o vztahu k věřiteli. Žalobcem tvrzení skutečnosti ve správním řízení pojednávaly výhradně o tom, že žalobce v ČR získá finanční prostředky snáz. I v žalobě navíc žalobce své obavy zmiňuje toliko obecně jako obavy z možného násilí, bez jakýchkoli konkrétních skutečností. V této souvislosti lze dodat, že žalobce na území ČR přicestoval v listopadu 2019, přičemž o mezinárodní ochranu požádal v listopadu 2020, tedy více než rok po svém příjezdu, což dále snižuje věrohodnost tvrzení žalobce o prezentovaných obavách, o které navíc svá tvrzení rozšířil až v žalobě.
18. Žalovaný proto adekvátně tvrzením žalobce v rozhodnutí uvedl, že z výpovědi žalobce jasně vyplynulo, že důvodem jeho odchodu z vlasti byly výhradně ekonomické důvody. Takto své důvody podání žádosti označil výslovně přímo sám žalobce, jiné důvody neuvedl. Stejně tak neuvedl žádné skutečnosti svědčící o hrozbě jeho možného pronásledování či vážné újmy. Rovněž neuváděl žádné potíže se státními orgány či nezmiňoval nic o trestním stíhání.
19. Vytýká-li žalobce, že se žalovaný nezabýval jeho možným pronásledováním ze strany soukromé osoby (věřitele), respektive tím, zdali je v Uzbekistánu dostatečná možnost se v případě problémů se soukromými osobami, obracet se na státní orgány, soud konstatuje, že žalovaný se předně těmito obavami vůbec zabývat ani nemohl, jestliže žalobce vůbec žádné obavy v této souvislosti nezmiňoval. Tím méně lze uvažovat pronásledování ze strany státních orgánů, o kterém žalobce rovněž vůbec nic neuváděl. Žalobce toliko ke svému zadlužení uvedl, že si vzal úvěr z důvodu, aby si mohl s rodinou postavit nový dům,

neboť jeho původní dům postavil na místě, kde později zjistil, že je v plánu jiná výstavba. Za tento dům však dostal kompenzaci ve formě pozemku. Do ČR odjeli s manželkou za účelem vydělat si dostatečné prostředky na splacení dluhu. Za tohoto stavu věci tedy žalovaný neměl důvod pochybovat o výhradně ekonomických důvodech žádosti žalobce.

20. Na základě výše uvedených důvodů je proto třeba dospět ke shodnému závěru, k jakému došel žalovaný, tedy že žalobce uváděl výhradně ekonomické motivy žádosti, a zároveň nesdělil žádnou skutečnost, která by nasvědčovala jeho možnému pronásledování či hrozbě vážné újmy. Obě podmínky předpokládané ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu v dané věci byly tedy naplněny a žalovaný proto postupoval správně a v souladu se zákonem, pokud žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou.
21. Jakkoli soud nemá v úmyslu jakkoli zpochybňovat nelehkou ekonomickou situaci žalobce, není tato bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, respektive pro posouzení žádosti jako důvodné. Nad rámec uvedeného lze dodat, že i kdyby žádost žalobce žalovaný posuzoval meritorně, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nemohou být samy o sobě případné problémy žalobce s věřiteli. K tomu Nejvyšší správní soud již dříve uvedl, že *„obtíže žadatele o azyl, spočívající v nemožnosti splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu, nelze bez přistoupení dalších zvláštních zřetele hodných okolností vnímat jinak než jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení azylu podle § 14 [zákonu o azylu]“* (viz rozsudek ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003 – 64). V dané věci však žalobce žádné jakékoli zvláštní okolnosti týkající se vymáhání jeho dluhů netvrdil, uvedl pouze, jak bylo již uvedeno, že s věřitelem byli dohodnuti, navíc i část závazku již žalobce splatil.
22. Pro úplnost si soud dovoluje odkázat též na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2019 č. j. 5 Azs 392/2018-30, kde uvedl: *„Krajský soud se otázkou nebezpečí hrozícího stěžovateli v případě návratu taktéž zabýval, přičemž ve shodě s žalovaným odkázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 22. 11. 2017, podle níž „dle aktuální legislativy žádný postih či nebezpečí neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu v zahraničí nehrozí; uzbecké orgány výběrově vyslýchají navracející se osoby, avšak ekonomičtí či studijní migranti je obvykle nezajímají. „Zde je třeba podotknout, že stěžovatel opustil zemi původu výlučně z ekonomických důvodů (chtěl si vydělat na úhradu dluhů vzniknuvších před jeho odchodem z vlasti). Také tvrzení stěžovatele, že v Uzbekistánu hrozí perzekuce osobám vracejícím se z nelegálního pobytu v zahraničí, případně že je na osoby vypovězené z EU nahlíženo jako na inklinující k islamistickému extremismu, ze zpráv o zemi původu založených ve spise.“*
23. Soud nenalezl deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým a přezkoumatelným způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvodnou žádost.

24. Závěrem soud uvádí, že institut mezinárodní ochrany je třeba vnímat jako skutečně výjimečný prostředek, kterým je možné v mimořádných případech zajistit pomoc lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. To však případ žalobce není. Pokud má žalobce v úmyslu svůj pobyt v ČR legalizovat, je třeba postupovat podle předpisů cizineckého práva, zejména dle zákona č. 326/1999 S., o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“*
25. Soud z důvodů shora uvedených proto žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. května 2021

Mgr. Kamil Tojner v.r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. R.